

Arrest

nr. 269 051 van 25 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters dienen op 29 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 20 en 22 april 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 september 2021 ten aanzien van elk van de verzoeksters een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, F.Y.C.D.M.(...), verklaarde over de Salvadoraanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren op X 1973 in X. U groeide op in Lourdes Colon, waar u naar de plattelandsschool Arturo Ambrocchi ging tot de 9de graad. Daarna studeerde u nog 3 jaar boekhouding aan het instituut José Dambian Villa Corta te Santa Tecla. U studeerde daar af in 1992. U werkte tijdens uw studies als operator voor het bedrijf Omniplastics. Vanaf 2007 begon u als zelfstandige verkoper te werken, hetgeen u deed tot aan uw vertrek uit El Salvador. U hebt 3 kinderen met uw echtgenoot, W.G.M.C.(...) (O.V. X), C.G.M.C.(...) (O.V. X), en K.A.M.C.(...) (O.V. X), die respectievelijk 23, 21 en 14 jaar oud zijn. Uw echtgenoot vertrok op 18 juni 2016 uit El Salvador naar de VS omwille van economische redenen, om de opleiding van uw kinderen te financieren.

In april 2019 kreeg uw zoon W.(...) problemen met de bende MS. Zijn vriendin C.H.V.R.(...) (O.V. X) woonde namelijk in een andere regio dan u (en W.(...)), en de beide regio's stonden onder controle van rivaliserende bendes. De vele bezoeken die W.(...) aan zijn vriendin bracht vormden dan ook een probleem voor de bende MS, die u aansprak over uw zoon, zeggende dat hij niet meer naar de woonplaats van Chelsea mocht gaan. Na enkele bedreigingen vanwege de bende MS besloot u W.(...) in mei 2019 naar België te sturen.

Op 3 augustus 2019 waren uw dochter en zoon C.(...) en K.(...) vanuit het sportcomplex van Lourdes onderweg naar huis, toen zij verschillende bendeleden uit de buurt 2 jongens zagen omsingelen, en hun spullen aan het doorzoeken waren. Uw kinderen wandelden de bendeleden voorbij en vertelden u alles bij thuiskomst. Toen u de volgende dag K.(...) op school afzette, hoorde u dat die 2 jongeren vermist werden. Een week nadien, rond 10 augustus 2019, kreeg C.(...) een telefoontje van een bendelid, waarin werd gezegd dat zij alles over haar wisten, en dat ze niets mocht doorvertellen. C.(...) haakte in, en nam in de daaropvolgende dagen ook bij 4 telefonische oproepen van de bende niet op. U dacht toen al ernstig na om uit El Salvador te vluchten.

Toen de bende begreep dat hun telefoons niet langer beantwoord werden kwamen zij ongeveer een week na die onbeantwoorde oproepen aan uw dochter, rond 21 augustus 2019, naar uw huis. U was niet thuis toen 3 bendeleden, waarvan er minstens 1 gewapend was, bij u aanklopten. Toen uw dochter opendeed vroegen de bendeleden haar of ze iets had doorverteld, en zeiden ze dat ze wisten over haar familie en hun verplaatsingen. Vervolgens verplichtten ze haar om binnen 1 maand 2000 dollar te betalen, die de bende zou komen innen. U trachtte het nodige geld te verzamelen door geld te lenen en spullen te verkopen. Zo verzamelde u 500 dollar. Toen de bendeleden een maand later, ergens in de 2de helft van september, terug naar uw huis kwamen deed u open en zei u dat u slechts 500 dollar had weten te bekomen. De bendeleden namen de 500 dollar en eisten dat u binnen de anderhalve maand 2500 dollar zou betalen, die zij wederom zouden komen innen.

U bleef sindsdien thuis en bereidde uw vertrek voor. U vertrok op 23 november 2019 met het vliegtuig uit El Salvador, samen met uw dochter C.(...), uw zoon K.(...), uw neef N.A.V.M.(...) (O.V. 8.957.906), en Ch.(...), de vriendin van uw zoon W.G.(...) die reeds in België vertoefde sinds 13 mei 2019 en er op 6 juni 2019 zelf een verzoek om internationale bescherming indiende.

U kwam toen in België op 24 november 2019 en diende er op 29 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in, samen met uw reisgenoten C.G.M.C.(...) (O.V. 8.957.926), Ch.H.V.R.(...) (O.V. 8.957.915) en N.A.V.M.(...) (O.V. 8.957.906). Op 16 december 2019 diende ook B.A.E.P.(...) (O.V. 8.969.610), de partner van uw dochter C.(...), een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. Hij keerde al geruime tijd geleden terug naar El Salvador.

Uw zoon K.A.M.C.(...) (O.V. 8.957.897), die nog minderjarig is, valt onder uw verzoek om internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw paspoort, het paspoort van uw zoon (beide origineel) en nieuwsberichten uit uw regio van herkomst (kopies).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedu-

rele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u samen met uw dochter C.G.M.C.(...) (O.V. 8.957.926), Ch.H.V.R.(...) (O.V. 8.957.915), die de vriendin van uw zoon W.G.M.C.(...) (O.V. 8.858.573) is, en de neef van uw echtgenoot N.A.V.M.(...) (O.V. 8.957.906) een verzoek om internationale bescherming indiende, nadat u tevens samen uit El Salvador bent vertrokken.

Hoewel u aangaf dat u El Salvador niet verliet omwille van de problemen die uw zoon W.(...) en zijn vriendin Chelsea kenden (NPO, P.18), haalde u bij het uiteenzetten van uw asieltrelaas spontaan en uitgebreid de problemen van uw zoon en zijn vriendin aan (NPO, P.9). Verschillende van uw verklaringen met betrekking tot die problemen zijn echter in directe tegenstrijd met de verklaringen die W.(...) deed tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Die tegenstrijdigheden worden besproken in de weigeringsbeslissing (zie weigeringsbeslissing W.G.M.C.(...), O.V. 8.858.573) die W.(...) kreeg met betrekking tot zijn verzoek om internationale bescherming, en zijn hieronder hernomen: "Bijkomend plaatst het CGVS een grote vraagtekens bij een aantal andere verklaringen over uw problemen met de bendes. Niet alleen legt u weinig aannemelijke verklaringen af over bepaalde elementen uit uw asieltrelaas. Deze verklaringen zijn op sommige vlakken ook nog eens verschillend van en zelfs tegenstrijdig met de verklaringen van uw vriendin, uw moeder en uw zus. C.(...) De verklaringen van uw moeder over de bedreigingen van de bendeleden staan bovendien haaks op de uwe. Uw moeder rept immers met geen woord over een bedreiging aan haar adres of benadering van de bendeleden omwille van u nadat u het land hebt verlaten. Ze ontkent overigens ook met klem dat er een verband is tussen uw problemen en de redenen waarom zij en uw broer en zus het land later hebben verlaten. Sterker nog, ze geeft aan dat de bende haar twee keer benaderde vóór uw vertrek met als doel dat zij er voor zou zorgen dat u niet langer naar de andere zone zou gaan waar uw vriendin woonde. Opmerkelijk is trouwens dat ze deze benaderingen eerst in april 2018 situeert tot de protection officer meermaals om bevestiging en verduidelijking vraagt, waarna uw moeder haar verklaringen wijzigt en zegt dat de bendeleden haar in april 2019 benaderden (CGVS 19/26920, p. 9-11, 18). Dat u en uw moeder dergelijke tegenstrijdige verklaringen afleggen, haalt de geloofwaardigheid van uw beweerde bende-problemen verder onderuit. Evenzeer tekenend zijn de verklaringen van uw zus C.(...). Zij blijkt niet op de hoogte te zijn van de aard van uw problemen of de exacte reden voor uw vertrek. Ze verklaart enkel

weet te hebben van het feit dat zowel u als uw moeder af te rekenen kregen met bedreigingen, maar meer dan dat ook niet. Verder geeft ze toe niet te hebben gevraagd naar de reden van uw vertrek uit El Salvador (CGVS 19/26923, p. 18), wat getuigt van een algehele desinteresse van haar kant. Het is niet aannemelijk dat een gezinslid van wie u beweert dat ze het land omwille van uw problemen heeft moeten verlaten, geen weet zou hebben van de ware toedracht van deze problemen noch hier informatie over zou hebben ingewonnen voor uw vertrek of na haar aankomst in België. Dit onderstreept de ongeloofwaardigheid van haar en uw verklaringen over uw problemen.”

Niettegenstaande u aangaf dat W.(...) zijn problemen niet de oorzaak van uw vlucht uit El Salvador waren, ondermijnen deze tegenstrijdige verklaringen bij voorbaat uw geloofwaardigheid. Hetzelfde geldt voor de asiërelazen van zowel N.A.V.M.(...) (O.V. 8.957.906) als Ch.H.V.R.(...) (O.V. 8.957.915) in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming, die evenmin als geloofwaardig werden beoordeeld (zie administratief dossier). Daar u samen uit El Salvador bent vertrokken en samen een verzoek om internationale bescherming indiende, ondergraven hun als ongeloofwaardig beoordeelde asiërelazen de geloofwaardigheid van het uwe eveneens. Dient bovendien te worden vastgesteld dat uw schoonzoon B.A.E.P.(...) (O.V. 8.969.610) op 16 december 2019 (enkele weken na jullie) eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende, zich daarvoor baseerde op geheel andere asiëlmotieven (zie administratief dossier), maar intussen vrijwillig en definitief terugkeerde naar El Salvador, wat lijkt aan te tonen dat ook zijn nood aan bescherming zeer relatief moet zijn geweest.

Uit uw verklaringen blijken ook dermate grote tegenstrijdigheden met betrekking tot uw asiërelaas, dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo is het erg opvallend dat u aangaf meteen de ernst van de situatie in te zien toen C.(...) en K.(...) u vertelden dat zij getuigen waren van een overval op 2 jongeren, maar dat u daar geenszins naar handelde. Op 3 augustus vertelden uw kinderen u wat ze gezien hadden (NPO, P.12). U hoorde al snel meer over het voorval: “En de dag nadien ging ik mijn zoon K.(...) naar school brengen, en toen kwam ik erachter dat die 2 jongeren ondertussen vermist waren. En wie had hen laten verdwijnen? Dat waren die jongeren daar. Die benedeleden. En sindsdien begon onze lijdensweg, want mijn kinderen hadden dat echt wel goed gezien. En ik wist ondertussen dat wij problemen gingen krijgen, de gevolgen daarvan gingen dragen, omdat mijn kinderen dat goed gezien hadden” (NPO, P.10).

Ongeveer een week na het voorval, rond 10 augustus 2019, kreeg uw dochter een telefonische oproep van de benedeleden, die haar bedreigden met moord indien ze iets zou zeggen van wat ze gezien had (CGVS 19/26923, P.14-15). U besliste toen dat u zou vertrekken: “En na dat telefoontje met mijn dochter besloten mijn man en ik dat wij ook naar hier zouden komen” (NPO, P.10). U vatte het nemen van die beslissing als volgt samen: “Wel eigenlijk herinner ik me dat niet meer wanneer ik die beslissing nam, maar dat was sinds het begin van de problemen met de kinderen. Sindsdien was ik niet meer op mijn gemak, en we hadden het gevoel dat ze ons gingen pakken, dat ze ons gingen neerschieten. We voelden die last op onze schouders en dat het op gelijk welk moment ging gebeuren” (NPO, P.11). Uit deze verklaringen blijkt dat u reeds in de 1ste helft van augustus 2019 beslist had dat u El Salvador zou verlaten omwille van de problemen met de bende. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u in heel augustus 2019 nog geen enkele stap had ondernomen om effectief te vertrekken, hetgeen tegenstrijdig is.

Uw dochter kreeg in dezelfde week als het eerste telefoontje nog 4 oproepen van de bende, maar ze nam niet meer op. Een week nadat zij niet meer opnam ging de bende weer een stap verder: “Toen zij merkten dat zij die niet beantwoordde besloten zij naar ons thuis te komen. Ik was er niet. Ze kwamen bij mijn dochter aankloppen en zij ging naar buiten, en zij droegen vuurwapens en vroegen haar of zij iets doorverteld had. Omdat zij alles wisten, en dat het beter was dat zij zou zwijgen. En daarom persten zij ons af, nietwaar? Zij vroegen van ons 2000 dollar. En zij gaven 1 maand” (NPO, P.10). Die eis werd gesteld rond 21 augustus 2019 (CGVS 19/26923, P.15). U had op dat moment reeds beslist om het land te verlaten omwille van de dreigtelefoons naar uw dochter (zie supra). Toen de benedeleden naar uw huis kwamen en 2000 dollar vroegen, verhoogde de ernst van uw problemen danig. Hoewel u begin september een paspoort aanvraag, was u verder schijnbaar niet in de weer met het organiseren van uw vlucht uit El Salvador (zie administratief dossier). Eerder dan te vertrekken uit El Salvador in die maand, leende u geld en verkocht u spullen uit uw huis om tegemoet te komen aan de eisen van de bende, maar u kwam 1500 dollar te kort toen de benedeleden 1 maand later terugkwamen: “Zij vroegen van ons 2000 dollar. En zij gaven 1 maand. En ze gingen dat dan komen ophalen. En toen die maand voorbij was had ik het niet kunnen verzamelen. Ik leende geld, ik verkocht spullen uit het huis, en we hadden slechts 500 dollar bij elkaar verzameld. Dat was wat ik had” (NPO, P.10). De bende nam de 500 dollar die u had verzameld en gaf u vervolgens anderhalve maand de tijd om hen 2500 dollar te geven (NPO,

P.15). De datum van die uitwisseling herinnert u zich niet precies, maar het was volgens uw verklaringen hoe dan ook in september 2019 (NPO, P.15). Volgens uw dochter vond dat 2de bezoek plaats een maand na het 1ste bezoek, zoals aangekondigd was door de bende: "Op het einde van de maand, zoals ze gezegd hadden" (CGVS 19/26923, P.16).

U wist eind september dat de bende anderhalve maand later zou terugkomen: "Dat voor binnen anderhalve maand. Dan hebben we het over midden november, of bijna december" (NPO, P.15). Op basis van uw verklaringen zou de bende de 500 dollar hebben opgehaald 1 maand nadat zij uw dochter hadden bedreigd, rond 21 augustus (zie supra). Volgens die chronologie haalde de bende die 500 dollar dus op, en eisten zij bijkomstig nog eens 2500 dollar rond 21 september voor anderhalve maand later. Dit betekent dat zij in de eerste week van november 2019 zouden komen. Ook nu vertrok u niet voor die opgelegde deadline, aangezien u pas op 23 november 2019 vertrok (zie supra). Nochtans kocht u de tickets voor uzelf en uw medereizigers reeds aan begin oktober (CGVS 19/26922, P.4). Wanneer aan Ch.H.(...) werd voorgelegd dat u tickets had kunnen aanschaffen die u sneller het land uit hadden gebracht, antwoordde zij kort: "Ja, maar die zijn duurder" (CGVS 19/26922, P.4). Later tijdens haar persoonlijk onderhoud bevestigde Chelsea dat u niet vroeger kon vertrekken omwille van de prijs van de tickets: "Ik weet niet wat exact het prijsverschil was. Ik weet alleen dat mijn schoonmoeder zei dat als we vroeger wouden vertrekken, dus stel dat ik morgen zou willen vertrekken, dat het dan veel duurder was" (CGVS 19/26922, P.16). U bleef met andere woorden in El Salvador tot na de datum waarop u de bende aan uw deur verwachtte voor het innen van 2500 dollar die u niet had, omdat u ervoor had gekozen goedkopere tickets te kopen. Bovendien verbleef u die hele tijd daar waar de bende u zeker zou komen opzoeken: "Ja, de hele tijd thuis, daar bleven wij" (NPO, P.17). U erkende zelf dat uw late vertrek gevaarlijk was: "Ja, we hebben nogal wat risico's genomen. Ja, we hebben risico's genomen. Dat was omdat het ons nogal wat moeite gekost had om alle spullen te verkopen, en wij hadden het geld nog niet bij elkaar gespaard om naar hier te kunnen komen, want wij wilden ook geld meebrengen. En wij wisten niet waarmee wij hier te maken gingen krijgen. En we wilden ook niet met lege handen komen" (NPO, P.17).

Het is niet geloofwaardig dat u dermate lang wachtte om te vertrekken uit El Salvador, terwijl u zich duidelijk bewust was van het risico dat dat wachten met zich meebracht. Uw verklaring voor het aanvaarden van dat risico, namelijk om zoveel mogelijk spullen te verkopen om kapitaal mee te brengen op uw vlucht uit El Salvador, kan allerm minst overtuigen: u was immers al volop spullen aan het verkopen in aanloop naar de eerste betaling aan de bende (zie supra). De ettelijke weken die u nodig zou hebben gehad om spullen te verkopen indachtig, kan er bezwaarlijk sprake zijn van enige dringendheid met betrekking tot uw vlucht uit El Salvador. Daardoor kan er weinig geloof worden gehecht aan de ernst van uw vrees om vervolging door de bende. Bovendien doet het feit dat u thuis wachtte, daar waar de bende op elk moment aan de deur kon staan om 2500 dollar te innen, verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen. De bende had immers aangekondigd om terug naar uw huis te komen enkele weken voor uw vertrek (zie supra). U verklaarde dat God u daarvoor behoed had: "Ik heb het gevoel dat dat God geweest is. Want ik heb altijd in Hem geloofd. En eerlijk gezegd, God die doet mirakels. En ik heb mijn leven in Zijn handen gelegd, Hij heeft alles voor ons gedaan. Alles wat ons overkomen is, dat is de wil van God. En ik heb het gevoel dat het de barmhartigheid van God geweest is, en daarom was het" (NPO, P.17). Die uitleg is echter niet overtuigend, en verklaart allerm minst waarom u thuis bleef terwijl de bende u daar normaal zou komen opzoeken. Dat u geen vliegtuigtickets zou hebben aangeschaft die u vroeger uit El Salvador hadden gebracht omwille van de prijs van de tickets is evenmin geloofwaardig: u had immers snelle en goedkope tickets naar een land nabij El Salvador kunnen kopen, waar u even goed veilig zou zijn geweest.

Het geheel van deze elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw documenten bevestigen immers enkel elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan: uw identiteit en het heersende bendegeweld in uw regio van herkomst.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd

in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drughandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, C.G.M.C.(...), verklaarde over de Salvadoraanse nationaliteit te beschikken, en te zijn geboren op 24 september 1999 in San Salvador. U woonde uw hele leven in Lourdes Colon met uw ouders en uw 2 broers, W.G.M.C.(...) (O.V. 8.858.573 en K.A.M.C.(...) (O.V. 8.957.897), die respectievelijk 23 en 14 jaar oud zijn. Uw vader vertrok in 2016 naar de VS, en W.(...) vertrok in mei 2019 naar België, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. U ging van de 1ste tot 9de graad naar school in het Centro Escolar Gustavo Videz Valdez, in Lourdes Colon. Vervolgens werkte u in 2017 uw baccalaureaat af in het Instituto Nacional Canton Lourdes, ook in Lourdes Colon. U begon vervolgens universitaire studies in restaurantbeheer aan de ITCA. U ging ook meermaals per week naar de fitness in het sportcomplex van Lourdes.

Op 3 augustus 2019 was u samen met uw jongere broer K.(...) vanuit het sportcomplex van Lourdes onderweg naar huis, toen u zag dat verschillende bendeleden uit de buurt 2 jongens omsingelden, en hun spullen aan het doorzoeken waren. U wandelde de bendeleden voorbij en vertelde uw moeder alles bij thuiskomst. Toen uw moeder K.(...) de volgende dag op school afzette, hoorde zij dat die 2 jongeren vermist werden. Een week nadien, rond 10 augustus 2019, kreeg u een telefoontje van een bendelid, waarin werd gezegd dat zij alles over u wisten, en dat u niets mocht doorvertellen. U haakte in, en nam ook in de daaropvolgende dagen bij 4 telefonische oproepen van de bende niet op. Uw moeder dacht toen al ernstig na om uit El Salvador te vluchten.

Toen de bende begreep dat hun telefoons niet langer beantwoord werden kwamen zij ongeveer een week na die onbeantwoorde oproepen, rond 21 augustus 2019, naar uw huis. Uw moeder was niet thuis toen 3 bendeleden, waarvan er minstens 1 gewapend was, aanklopten. Toen u opendeed vroegen de bendeleden u of u iets had doorverteld, en zeiden ze u dat ze wisten over uw familie en hun verplaatsingen. Vervolgens verplichtten ze u om binnen 1 maand 2000 dollar te betalen, die de bende zou komen innen. Uw moeder trachtte het nodige geld te verzamelen door geld te lenen en spullen te verkopen. Zo verzamelde zij 500 dollar. Toen de bendeleden een maand later, ergens in de 2de helft van september, terug naar uw huis kwamen was u niet thuis. Uw moeder deed open en zei dat ze slechts 500 dollar had weten te bekomen. De bendeleden namen de 500 dollar en eisten dat ze binnen de anderhalve maand 2500 dollar zou betalen, die zij wederom zouden komen innen.

In de maand voor uw vertrek woonde u samen met uw broer K.A.(...) bij uw grootmoeder, die een straat verder woonde in dezelfde wijk. U vertrok op 23 november 2019 met het vliegtuig uit El Salvador, samen

met uw moeder F.Y.(...), uw jongere broer K.(...), uw neef N.A.V.M.(...) (O.V. 8.957.906), en Ch.H.V.R.(...) (O.V. 8.957.915), de vriendin van uw oudere broer W.G.(...) die reeds in België vertoefde sinds 13 mei 2019 en er op 6 juni 2019 zelf een verzoek om internationale bescherming indiende.

U kwam toen in België op 24 november 2019 en diende er op 29 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in, samen met uw reisgenoten F.Y.C.D.M.(...) (O.V. 8.957.897), Ch.H.V.R.(...) (O.V. 8.957.915) en N.A.V.M.(...) (O.V. 8.957.906). Op 16 december 2019 diende ook uw partner B.A.E.P.(...) (O.V. 8.969.610), tevens de vader van uw kind, een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. Hij keerde al geruime tijd geleden terug naar El Salvador.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart (beide origineel) en nieuwsberichten uit uw regio van herkomst (kopies).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de mail van Mtr Vincent Hauquier, namens uw advocaat Mtr Franz Geleyn, dd. 12 april 2021, zie administratief dossier, blijkt immers dat u een baby van 11 maanden oud hebt, die borstvoeding van u krijgt. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw schoonzus, die op uw baby lette tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, toegestaan om in de wachtruimte net naast het lokaal van uw interview te wachten en het onderhoud op elk moment te onderbreken indien uw baby honger had, zodat u borstvoeding zou kunnen geven.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming baseert op de asielmotieven die ook door uw moeder F.Y.C.D.M.(...) (O.V. 8.957.897) werden aangehaald. Dient evenwel te worden opgemerkt dat in haar dossier een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Deze beslissing kan hier worden hernomen en luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Het geheel van deze elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u en uw moeder neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Deze documenten bevestigen immers enkel elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan: jullie identiteit en het heersende bendegeweld in uw regio van herkomst.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u

zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor

een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en stukken

In een enig middel voeren verzoeksters de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeksters geven aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en trachten deze te weerleggen.

In het kader van de subsidiaire bescherming wijzen verzoeksters tevens op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Zij stellen dat El Salvador wordt gerund door bendes en wordt gezien als een van de gevaarlijkste landen ter wereld en citeren in dit verband landeninformatie van november 2019 van The Guardian en Foreign Policy. Verder verwijzen verzoeksters naar het recente Nansen rapport 2021/2 “*El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag*” dat volgens hen bevestigt dat de bendes niet louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld daar hun daden en beweegredenen niet louter van economische aard zijn en dat er moet worden nagegaan of er in El Salvador een effectieve bescherming voorhanden is tegen de bendes, die wel degelijk moeten worden beschouwd als politieke actoren. Verzoeksters concluderen dat de verwerende partij zich niet langer kan verschuilen achter het argument dat de bendes louter als criminele organisatie moeten worden aanzien en dat er een individuele en specifieke vrees moet worden aangetoond.

Verzoeksters voegen ter ondersteuning van hun verzoekschrift volgende stukken toe:

- UK Home Office “*Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs*” van januari 2021;
- Nansen rapport 2021/2 “*El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag*”.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een

beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeksters verklaren dat zij El Salvador hebben verlaten omwille van bedreigingen door bendeleden van de Mara Salvatrucha (hierna: MS-13). Een aantal dagen nadat haar dochter C. en zoon K. getuige waren geweest van een overval op twee jongeren, zouden zij door drie bendeleden zijn verplicht om binnen één maand 2000 dollar te betalen.

4.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendege geweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Daarom moeten worden nagegaan of de verklaringen van de verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoeksters evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van deze wet, aannemelijk te maken.

4.3. Verzoeksters leggen in het kader van hun beschermingsverzoek verschillende documenten neer die betrekking hebben op hun persoonsgegevens, met name hun paspoorten en dat van hun zoon/broer K., en de identiteitskaart van tweede verzoekster (AD CGVS, map met documenten), die hier niet ter discussie staan.

De krantenartikelen kaderen binnen de algemene (veiligheids)situatie in El Salvador. De Raad betwist niet dat het geweld er wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Deze algemene landeninformatie volstaat evenwel op zich niet om aan te tonen dat verzoeksters nood hebben aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Zoals eerder vermeld, is de nood aan bescherming afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak en moeten verzoeksters deze in concreto aannemelijk maken.

Hoewel verzoeksters een inspanning hebben gedaan om hun verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Er moet vervolgens worden nagegaan of verzoeksters' verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.4. De commissaris-generaal besluit op basis van de verklaringen van verzoeksters dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten. Hij stelt vast dat (i) verschillende van de verklaringen van eerste verzoekster met betrekking tot de problemen van haar zoon W. en zijn vriendin tegenstrijdig zijn met wat W. hierover vertelde tijdens zijn persoonlijk onderhoud, hetgeen bij voorbaat haar geloofwaardigheid ondermijnt, (ii) de partner van tweede verzoekster intussen vrijwillig en definitief terugkeerde naar El Salvador, en (iii) het gedrag van eerste verzoekster in het licht van de beweerde bedreigingen en afpersing weinig consistent is en niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voor de benedeleden.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoeksters in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengen die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas, kunnen verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeksters toe om voormelde motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij om onderstaande redenen in gebreke blijven.

4.5. Wat betreft de ongerijmdheden in de verklaringen van eerste verzoeker en haar zoon W. omtrent diens problemen met de bende MS-13 en de onwetendheid van tweede verzoekster hierover, herhalen verzoeksters hetgeen hun zoon/broer in zijn verzoekschrift heeft uiteengezet.

De Raad heeft hier bij arrest van 25 februari 2022 met nr. 269 050 over geoordeeld als volgt: *“4.7. Verder zijn ook zijn verklaringen betreffende de modus operandi van de benedeleden in zijn wijk na de tweede bedreiging, niet aannemelijk. De commissaris-generaal stelt terdege: “Nergens blijkt uit uw verklaringen dat zij in deze periode verdere bedreigingen uitten aan uw adres of aan het adres van uw familieleden of dat er sprake was van verdere benaderingen thuis (CGVS, p. 17-18). Deze modus operandi lijkt dan ook moeilijk verenigbaar met hun eerdere doodsb bedreiging. Het is volgens uw verklaringen pas drie maanden na uw vertrek, hoewel u het niet precies in de tijd kan plaatsen, dat uw moeder door de benedeleden wordt aangesproken over u en ze tegelijkertijd het bevel krijgt om de wijk te verlaten (CGVS, p. 9-10). Het houdt evenwel geen steek dat de benedeleden tussen de laatste bedreiging in april 2019 en augustus 2019 geen enkele poging ondernamen om u op te sporen, om vervolgens uw moeder op straat aan te spreken en te vragen naar uw verblijfplaats. Indien ze daadwerkelijk naar u op zoek waren of zich ervan wilden vergewissen dat u de wijk had verlaten, is het geenszins aannemelijk dat ze drie maanden zouden wachten vooraleer ze in actie kwamen. De benedeleden kenden immers perfect de locatie van uw ouderlijk huis.”*

Met het nietszeggend betoog dat zij alles hebben verteld hoe het is voorgevallen en dat het feit dat de commissaris-generaal dit relaas niet aannemelijk acht geen gegronde reden is om het relaas in twijfel te trekken, brengen verzoekers geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die voorgaande pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontkrachten.

De commissaris-generaal heeft de aannemelijkheid (plausibiliteit) van verzoekers verklaringen bovendien wel degelijk geanalyseerd in het licht van de algemene objectieve landeninformatie over de reputatie en (economische) werkwijze van criminele bendes in El Salvador en verzoekers eigen verklaringen en de door hem geschetste omstandigheden.

Zo herinnert de Raad eraan dat uit zijn eigen verklaringen en de beschikbare landeninformatie is gebleken dat benedeleden, en niet in het minst die van de MS-13, over het algemeen meer doortastend en agressief zijn in hun manier van aanpak, en redelijkerwijze kan worden geacht dat dit zeker het geval is wanneer iemand in hun vizier is gekomen. In deze optiek komt het lange stilzwijgen door de benedeleden allesbehalve realistisch en geloofwaardig over en valt dit niet te rijmen met hun eerdere doodsb bedreiging. Verzoekers brengen geen elementen bij die hier alsnog een ander licht op werpen. De commissaris-generaal kon dan ook terecht de nodige vraagtekens plaatsen bij de beweerde handelwijze van de benedeleden (zie in deze zin EASO, Judicial analysis ‘Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System’, 2018, p. 76).

De verklaringen van zijn moeder over de bedreigingen van de benedeleden staan bovendien haaks op die van verzoeker. De bestreden beslissing duidt hierover op goede grond: “Uw moeder rept immers

met geen woord over een bedreiging aan haar adres of benadering van de bendelenden omwille van u nadat u het land hebt verlaten. Ze ontkent overigens ook met klem dat er een verband is tussen uw problemen en de redenen waarom zij en uw broer en zus het land later hebben verlaten. Sterker nog, ze geeft aan dat de bende haar twee keer benaderde vóór uw vertrek met als doel dat zij er voor zou zorgen dat u niet langer naar de andere zone zou gaan waar uw vriendin woonde. Opmerkelijk is trouwens dat ze deze benaderingen eerst in april 2018 situeert tot de protection officer meermaals om bevestiging en verduidelijking vraagt, waarna uw moeder haar verklaringen wijzigt en zegt dat de bendeleden haar in april 2019 benaderden (CGVS 19/26920, p. 9-11, 18). Dat u en uw moeder dergelijke tegenstrijdige verklaringen afleggen, haalt de geloofwaardigheid van uw beweerde bende-problemen verder onderuit.”

De uitleg in het verzoekschrift dat zijn moeder zich niet alle data exact kon herinneren nu zij geen fotografisch geheugen heeft, overtuigt niet.

Aangezien de vermeende benadering en bedreiging door de bendeleden logischerwijze een bepalende ervaring moet zijn geweest in het leven van verzoekers moeder, mag worden verwacht dat zij deze gebeurtenissen op eenduidige en doorleefde wijze zo precies mogelijk in de tijd kan situeren, zonder dat het daarvoor nodig is dat zij ook een exacte datum kan geven. Op zijn minst mag dan ook worden verwacht dat zij correct kan situeren of deze benaderingen voor dan wel na verzoekers vertrek uit El Salvador hebben plaatsgevonden, ongeacht de stressvolle omstandigheden waarin zij zou hebben geleefd. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, vormt haar onvermogen om dit te doen wel degelijk reeds een negatieve indicatie van de geloofwaardigheid van het relaas.

De vaststelling dat verzoekers zus niet op de hoogte blijkt te zijn van de aard van zijn problemen of de exacte reden voor zijn vertrek, is evenzeer tekenend. Verzoekers repliceren dat zij haar niet verder bang wilden maken en haar enkel de hoofdredenen werden verteld. Het is echter niet aannemelijk dat een gezinslid van wie verzoeker beweert dat ze het land omwille van zijn problemen heeft moeten verlaten, geen weet zou hebben van de ware toedracht van deze problemen noch hier informatie over zou hebben ingewonnen voor zijn vertrek of na haar aankomst in België. Dit onderstreept wederom de ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas.”

Verzoeksters brengen geen concrete elementen of dwingende argumenten bij die hier een ander licht op werpen. De commissaris-generaal kon terecht oordelen dat, niettegenstaande eerste verzoekster aangaf dat de problemen van W. niet de oorzaak van haar vlucht uit El Salvador waren, deze tegenstrijdige verklaringen bij voorbaat haar geloofwaardigheid ondermijnen.

4.6. Door voorts te stellen dat hun land ontvluchten en al hun hebben en houden achterlaten een laatste optie was voor hen, slagen zij er niet in hun houding te rechtvaardigen.

Uit de beschikbare landeninformatie over de reputatie en werkwijze van bendes blijkt dat zij over het algemeen niet alleen doortastend en agressief zijn in hun manier van aanpakken maar ook dat zij erom bekend staan meedogenloos te zijn (zie bv. COI Focus “El Salvador: Veiligheidssituatie” van 12 oktober 2020, p. 9-11; 14-16; UNHCR guidelines, p. 10-13, 29, 31). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat dit zeker het geval is wanneer iemand in hun vizier is gekomen.

Niettegenstaande eerste verzoekster reeds in de eerste helft van augustus 2019, na de dreigtelefoons naar haar dochter, tweede verzoekster, had beslist om het land te verlaten want “sindsdien was ik niet meer op mijn gemak, en we hadden het gevoel dat ze ons gingen pakken, dat ze ons gingen neerschieten” (NPO eerste verzoekster, p. 11), ondernam zij geen stappen om effectief te vertrekken. Ook nadat de bendeleden naar hun huis kwamen rond 21 augustus 2019 en de eis stelden 2000 dollar te betalen, liet zij na hun vlucht uit El Salvador te organiseren. Dergelijke houding stemt niet overeen met de door haar beweerde vrees. Indien verzoeksters zich daadwerkelijk bedreigd voelden, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij reeds eerder het initiatief zouden hebben genomen om het land te verlaten, of minstens iets zouden hebben ondernomen om zich veilig te stellen.

Hoe langer de wanbetaling duurt, hoe groter het risico bovendien wordt voor de betrokkene, wat uiteindelijk leidt tot expliciete bedreigingen die zich ook kunnen uitbreiden tot familieleden; geweld wordt geenszins geschuwd en het niet betalen kan leiden tot moord (UNHCR Guidelines, p. 31; COI Focus 12 oktober 2020, p. 16). In deze optiek is het nog minder geloofwaardig dat eerste verzoekster ook niet vertrok uit El Salvador voor de tweede opgelegde deadline, nadat zij bij de eerste deadline reeds niet het gevraagde bedrag kon betalen. Haar schoondochter gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud te kennen dat zij wel sneller het land had kunnen verlaten, dus voor de tweede deadline, maar zij dit niet

gedaan heeft omwille van de prijs van de vliegtuigtickets (NPO Ch.H., p. 4). De vaststelling dat eerste verzoekster vreesde voor haar leven en dat van haar kinderen in El Salvador, maar louter uit financiële overwegingen besloot om er nog langer te blijven zodat zij minder dure vliegtuigtickets konden aankopen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden vrees voor de bende MS-13.

Dat zij bovendien kennelijk gewoon op dezelfde plaats bleven wonen (NPO eerste verzoekster, p. 17), is tekenend en valt evenmin te rijmen met de door haar beweerde vrees.

4.7. Waar verzoeksters opwerpen dat alles erg chaotisch verliep en zij zich elke dag bedreigd voelden waardoor het niet hoeft te verbazen dat eerste verzoekster geen lijstje kan geven met alle data gekoppeld aan de bedreigingen, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal met betrekking tot haar eigen problemen, met name de voorgehouden afpersing door MS-13, dit eerste verzoekster nergens verwijt.

In zoverre zij doelen op de verklaringen van eerste verzoekster die in tegenstrijd zijn met die van haar zoon W. met betrekking tot diens problemen met de MS-13 omwille van zijn aanwezigheid in een zone waar de rivaliserende bende Barrio 18 domineert, kan worden verwezen naar wat de Raad in het kader van zijn beroepsprocedure heeft geoordeeld, zoals hoger geciteerd.

4.8. De overige motieven worden door verzoeksters in hun verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

4.9. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeksters in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de bevindingen van de commissaris-generaal, waaruit talrijke inconsistenties en onaannemelijkheden blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan het door verzoeksters voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoeksters maken aldus niet aannemelijk El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeksters.

Nu aan hun voorgehouden problemen met MS-13 geen geloof kan worden gehecht, maken zij niet aannemelijk dat zij vallen onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij om deze reden een gegronde vrees hebben of een reëel risico lopen. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

Het vraagstuk of de bendes in El Salvador louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld dan wel als politieke actoren moeten worden beschouwd zoals in het in het rapport Nansen wordt besproken, stelt zich hier evenmin gezien geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden vluchtaanleiding.

Verzoeksters brengen geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken. Verzoeksters verklaren dat hij in een zone woonden waar de bende MS-13 domineert, maar maken, naast hun vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer door bendeleden zullen worden vervolgd of gevisieerd.

4.10. In de mate dat verzoeksters de socio-economische situatie in El Salvador aankaarten, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in El Salvador sprake zou zijn van een precaire socio-economische en humanitaire

situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu blijkt verder niet dat verzoeksters in deze context persoonlijk worden geïdendeerd of dat zij behoren tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoeksters tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeksters, indien zij zouden terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mens-onwaardige situatie zouden terechtkomen.

4.11. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021 en de nota 2021/2 van vzw Nansen *“El Salvador-Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”* van september 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Daarbij stippen verschillende bronnen aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25).

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk benedeproblemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waarnaar in de COI Focus van 13 juli 2021 wordt verwezen en dat ook in de Nansen-nota wordt besproken, handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten. In dit rapport wordt een duidelijk verband vastgesteld tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor benedegeweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden geïdendeerd door de bendes. De Nansen-nota waarnaar verzoeksters verwijzen erkent uitdrukkelijk dat *“in veel gevallen (...) Human Rights Watch een duidelijke link vaststelde tussen moord of ander geweld en de redenen waarom de persoon El Salvador in de eerste plaats was ontvlucht. (...) Volgens UNHCR zijn Salvadoranen die uitgewezen worden vanuit het buitenland makkelijk identificeerbaar door bendeleden. Dat maakt dat personen die gevlucht zijn uit El Salvador omwille van specifieke problemen, een bijzonder risico lopen.”* (p. 20).

Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (HRW, p. 29 e.v.; COI Focus 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke benedegerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”* (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeksters slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoeksters hun beweerde problemen met de bendeleden van MS-13 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor hun vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeksters El Salvador verlieten omwille van bendedegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendedegerelateerd probleem een risico zouden lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat hun vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeksters bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven of dat zij als terugkeerders meer zichtbaar zouden zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zouden hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoeksters zo lang in België hebben verbleven dat zij niet meer bekend zouden zijn met ongeschreven regels.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hunnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeksters bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeksters nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

4.12. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoeksters' betoog dat zij in El Salvador geen bescherming kunnen krijgen noch er een veilig alternatief vinden, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeksters geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waar de bendes zich schuldig aan maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoeksters' geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeksters brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters werden gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeksters en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeksters hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeksters niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES